

[Erhard Jacobsen.]

orknært store problemer i disse stærkt voksende kommuner, og de kræver specielle foranstaltninger.

Jeg vil derefter gerne have lov at sige lidt om nogle spørgsmål vedrørende vore finanser, som har været til debat her i tinget under finanslovdebatten. Jeg håber ikke, jeg bryder gammel coutume altfor meget, når jeg betragter finanslovdebatten ikke som et privat slagsmål, men som noget, enhver har lov at deltage i, således at debatten altså ikke er afsluttet med ordførernes bemærkninger.

Jeg har med glæde set de bestræbelser, som finansministeren har gjort sig under debatten for at give dette høje ting og offentligheden så klart et indtryk som muligt af, hvad statens penge bruges til. At det er gavnligt og tiltrængt med oplysninger i så henseende, har jeg personlig haft rige erfaringer for, når jeg rundt omkring i landet har diskuteret, især med medlemmer af retsforbundet. Jeg synes, at man allerede nu kan spore en bedring. Jeg synes virkelig, at der i det ærede medlem hr. Oluf Pedersens tale under finanslovdebatten var en bedring at spore indenfor partiet. Det ærede medlem undgik i alt fald ved denne lejlighed at fremsætte sådanne påstande om statens udgifter, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved tidligere lejligheder har fremsat, f. eks. ved finanslovdebatten forrige år. Da henfaldt det ærede medlem hr. Viggo Starcke til nogle betragtninger over det i alle retsstatskredse kendte og yndede tema: den overhåndtagende administration som en delvis forklaring på de stigende statsudgifter. Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere fra folketingstidenden 1952—53, sp. 103:

„I de 20 år 1929—49 steg administrationen for stat og kommune fra 106 000 personer til 187 000 personer, hvilket, hvis man tager hensyn til befolkningstilvæksten, er 60 000 personer mere — en uproduktiv del af befolkningen.“

Denne påstand har jeg mødt ved talrige lejligheder, hvor retsstatstalere har belært deres tilhørere om statens finanser. Påstandens værdi som propaganda er sikkert ganske fremragende. Dens værdi som oplysning kan ethvert medlem af det høje ting selv bedømme, hvis han vil se i „Stati-

stiske Efterretninger“ for 12. maj 1950. Deri vil han nemlig kunne finde oplysninger om antallet af ansatte i stat og kommune, og ved en nøjere granskning af talmaterialet vil han formentlig nå til samme resultat, som jeg er nået til: at der i 1949 ialt var beskæftiget 30 000—35 000 mennesker i den samlede offentlige administration.

I det ærede medlem hr. Viggo Starckes tal er medregnet sporvejsfunktionærer, lærere, politibetjente, sygeplejersker og postbude, altså mennesker, som man ikke normalt regner med til administrationen. Det er altså disse menneskers indsats, det ærede medlem dengang betegnede som uproduktiv. Det glæder mig som sagt at finde tegn til forbedring hos det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, idet han i alt fald ikke har genfremsat påstande af denne art.

Jeg håber og tror på, at jo mere reel oplysning der når ud til befolkningen om, hvad staten og kommunerne bruger deres penge til, desto større vil forståelsen i befolkningen være for, at det er nødvendigt at bruge så mange penge.

Den højtærede finansminister har, mener jeg, ydet sit bidrag til denne bedre forståelse.

Derimod synes jeg ærlig talt, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nærmest bidrog til det modsatte. Det ærede medlem lavede mystik ved at tale om „en farlig grænse i beskatningen“, en farlig grænse, der skulle ligge omkring 25 pct. af nationalproduktet. Ja, det ærede medlem var endda så mystisk i sine udtalelser og antagelig også i sin tankegang, at han lod sig mystificere af sin egen mystik. Det ærede medlem udtalte om det berømmelige farlige punkt — jeg tillader mig igen et citat fra fortrykket, sp. 1500 —:

„Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette farlige punkt ligger allerede før de 25 pct., men denne fare er så meget større, hvis vi står med blot den mindste frygt for et konjunkturtilbageslag i den kommende tid.“

For mig synes det umiddelbart indlysende, at det skulle være lige omvendt: at statens muligheder for at afsvække en depression — og med konjunkturtilbageslag tænker det ærede medlem vel på depression — må være større, jo større en andel af borgernes indkomster der passerer den offentlige sek-